

เวลา

พันโทหญิง วาสุณี อนันตพิระ

R12014

“เวลา.....เป็นสิ่งเดียวในโลก ที่ทุกคนได้รับเสมอกัน
ไม่มีใครได้เปรียบหรือเสียเปรียบกันเลย แม้แต่คนเดียว
แต่ใครจะใช้เวลาในแต่ละวินาที อย่างมีค่าและคุ้มค่ากว่ากัน นี่แหละเป็น
เรื่องน่าคิด”

ข้อความข้างต้นเป็นพรปีใหม่ ๒๕๔๑ จากพระราชสุทธินิพนธ์มงคล (หลวงพ่ोजรัญ)
วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ซึ่งข้าพเจ้าได้รับจากท่านเมื่อวันปีใหม่ที่ผ่านมานี้ คงไม่มีใครคัดค้าน เพราะเป็นความจริงที่ไม่มีทางเถียงได้ ท่านหยิบยกขึ้นมาเพื่อเตือนใจลูกศิษย์ทุกคนให้ตระหนักว่า ธรรมชาติมอบสิ่งที่มีค่าคือ “เวลา” ให้กับมนุษย์ทุกคนอย่างเสมอภาค แต่เรา ๆ ท่าน ๆ ซึ่งเป็นผู้ใช้ “เวลา” ต่างหากที่ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำ เพราะผู้ใช้เวลาในการทำประโยชน์ให้กับตนหรือผู้อื่น ย่อมจะคุ้มค่ากว่าผู้ที่ไม่ได้ใช้เวลาเพื่อทำประโยชน์ใด ๆ เลย สักแต่ให้ผ่านไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น

ตลอดชีวิต ๔๘ ปี ของข้าพเจ้า เพิ่งรู้สึกว่ามีความสุขก็เมื่อได้เริ่มปฏิบัติธรรม

เมื่อประมาณเดือนธันวาคม ๒๕๓๘ บิดาของข้าพเจ้าป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลมงกุฎเกล้า ด้วยโรคมะเร็งในต่อมน้ำเหลือง ซึ่งเป็นช่วงที่อาการหนักมาก ทุกคนเตรียมจองศาลา วัดได้แล้ว พอดีข้าพเจ้าไปแวะเยี่ยมน้องพยาบาลที่รู้จักกันซึ่งมาป่วยติดเตียงด้วยกัน เขามอบหนังสือบทสวดมนต์หลวงพ่ोजรัญให้ ๑ เล่ม ข้าพเจ้าลองมาเปิดอ่าน พบอานิสงส์ของการสวดพระพุทธรูปซึ่งเขียนไว้น่าสนใจมาก จึงได้ลองนำมาสวดและอธิษฐานจิตไว้ว่า จะสวดให้คุณพ่อ เป็นการต่ออายุทุกวันไม่ให้ขาดเลย เมื่อสวดพาหุง (ชัยมงคลคาถา) และมหากาฐณีโก แล้วต่อด้วยการสวดพระพุทธรูป ๗๖ จบ เป็นประจำ คุณพ่อเริ่มมีอาการดีขึ้นจนกระทั่งแข็งแรงดี และท่านยังเล่าว่า ตอนออกจากโรงพยาบาลมาถึงบ้านใหม่ ๆ เคยเห็นพระสงฆ์มา ยืนสวดมนต์ให้พรอยู่ตรงหน้าต่างห้อง จากนั้นเดินหายเข้าไปในพระพุทธรูปในห้องนอน ลูก ๆ ยังนึกว่าคุณพ่อเพื่อเสียอีก แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าปรากฏการณ์นี้มีจริง จึงสวดมนต์ต่อไปทุกคืนไม่ขาด ต่อมาราว ๆ ปลายเดือน มี.ค. ๒๕๓๙ ข้าพเจ้าต้องไปเป็นวิทยากรร่วมในการสัมมนา ผู้ให้การปรึกษาผู้ติดเชื้อเอดส์ของกองทัพอากาศที่พัทยา ๕ วัน และต่อที่นครนายกอีก ๕ วัน ช่วงนี้ก็กิจกรรมในการสัมมนาจะมีมาก กว่าจะเสร็จภารกิจในแต่ละวัน ข้าพเจ้าก็กังวลเกินกว่าจะสวดมนต์ ก็ผลัดกับตัวเองว่าจะสวดย้อนหลังให้ จนกระทั่งสอบเข้าเรียนหลักสูตร

นายทหารบกอาวุโสที่โรงเรียนเสนาธิการทหารบกได้ ก็เข้าเรียนในต้นเดือนเมษายน ทำให้ขาดการสวดพระพุทธรูปไปเลย ในระยะนั้นบิดาของข้าพเจ้ากลับป่วยหนักอีกครั้ง ข้าพเจ้าใช้เวลาหลักเลิกเรียนมาเฝ้าคุณพ่อที่โรงพยาบาล จึงทำให้ไม่มีเวลาสวดมนต์ได้เลย แม้แต่บทเดี่ยว ราว ๆ เดือนพฤษภาคมคุณพ่อก็เสียชีวิต ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นว่า อาณิสสของการสวดพระพุทธรูปได้ต่ออายุของคุณพ่อมาตลอดเวลาเท่าที่ได้อธิษฐานจิตไว้ เมื่อข้าพเจ้าหมดความสามารถที่จะปฏิบัติตามที่ตั้งใจได้ คุณพ่อก็เสียชีวิต อย่างไรก็ตาม คุณพ่อเองคงเหมือนตะเกียงที่หมดทั้งไส้และหมดน้ำมัน จึงทำให้ช่วยไม่ได้ นั่นคือมูลเหตุของการที่ข้าพเจ้ามาปฏิบัติธรรม เพราะหลังจากคุณพ่อเสียชีวิตก็ตั้งใจจะปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน เพื่อให้มีพลังจิตกล้าแข็งในการอุทิศส่วนกุศลให้ถึงคุณพ่อผู้ล่วงลับ ทันทีที่ตั้งใจเช่นนี้ก็ขนของมาที่วัดอัมพวัน ลงทะเบียนเพื่อปฏิบัติธรรม ๗ วันทันที

ข้าพเจ้านำลูกจ้างมาด้วย ซึ่งเขาตั้งใจไว้แค่ ๓ วัน แต่ไม่สามารถกลับเองกลางคันได้ จำเป็นต้องลงหลักฐาน ๗ วันเช่นเดียวกัน ใน ๓ วันแรก ข้าพเจ้าเบื่อและอึดอัดมาก นอนก็ไม่หลับ หิวก็หิว นั่งสมาธิไปมีอาการคันยุบยิบตามลำตัวบ้าง นั่งไปแล้วปวดแขนขาอย่างสาหัส เหมือนไปขุดดินพันหญ้ามาสัก ๒ - ๓ วัน ต่อเมื่อซื้อหนังสือกฎแห่งกรรมของหลวงพ่อมารอ่าน จึงรู้ว่าเป็นอาการที่เกิดขึ้นได้เวลานั่งสมาธิ แต่ที่น่าอัศจรรย์ในความรู้สึกของข้าพเจ้าก็คือ ในวันที่ ๔ ช่วงบ่าย ขณะที่ข้าพเจ้านั่งสมาธิอยู่ คงนั่งไปแล้วราว ๒๐ นาที เริ่มมีอาการปวดขามาก และที่สำคัญขมับทั้ง ๒ ข้าง เต็นตุบ ๆ เหมือนหลอดเลือดบริเวณนั้นจะระเบิด ปวดหัวใจมากจนทนไม่ไหว กำหนดปวดหนักก็แล้ว เปลี่ยนมากำหนดลมหายใจก็แล้วยังปวดต่อเนื่องไม่หยุด พยายามทนปวดคิดอยู่นานว่าเราเคยทำอะไรไว้ในอดีตที่ผ่านมา ก็ระลึกได้ว่าเมื่ออายุ ๗ - ๘ ขวบ ชอบตกปลาตกมาก โดยเฉพาะปลาดุก เรียกว่าทำบาปขึ้นทีเดียว หย่อนเบ็ดปุ๊บจะได้ปลาดุกปั๊บ พอเลิกตกปลาจะนำมาทูปหัวแล้วให้คุณแม่อย่างจนสุขมันหยุดตั้ง ๆ จากนั้นนำมาคลุกข้าวเหนียวน้ำปลานิดหน่อย โดยคุณแม่ก็จะใช้มือปั้นข้าวปั้นลูกทุกคน พวกเรารู้สึกว่าข้าวนั้นมีรสชาติอร่อยมาก ถ้าตักกินเองคงไม่อร่อยเท่านี้ ข้าพเจ้าประพฤติเช่นนี้มานานพอสมควร โดยไม่รู้สึกรู้ว่าการทูปหัวปลาดุกนั้นจะผิดร้ายแรงอย่างไร เมื่อมันเกิดมาเป็นอาหารของคนแล้ว และข้าพเจ้าคงจะคิดเช่นนี้ต่อไปจนตาย ถ้าไม่ได้มานั่งปฏิบัติกรรมฐานจนได้รู้เห็นด้วยตัวเองว่า การปฏิบัติทำให้ระลึกชาติ ระลึกกรรมในอดีตได้จริง จึงนึกได้ว่าที่ปวดศีรษะจนแทบจะระเบิดอย่างนั้น เพราะเคยทูปหัวปลาดุก ข้าพเจ้าตั้งใจแน่วแน่บอกกับเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าจะปล่อยปลาดุกและไม่ยอมกินอีกเลยจนตลอดชีวิต กับจะถือศีล ๘ อุทิศส่วนกุศลให้ในวันพระเท่าที่จะทำได้ และยังคงทำมาจนถึงทุกวันนี้

หลังจากเหตุการณ์นี้แล้ว ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ ตนเองควรที่จะหันมาศึกษาและปฏิบัติธรรมอย่างมีรูปแบบเป็นจริงเป็นจังเสียที ประกอบกับเคยตั้งใจจะปฏิบัติธรรมถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในวโรกาสทรงครองราชย์ครบ ๕๐ ปี เมื่อปลายปี ๒๕๓๘ แต่หาโอกาสไม่ได้ ต้องเลื่อนมาปลายปี ๒๕๔๐ และด้วยจิตที่ตั้งมั่นได้ชักชวนข้าราชการในแผนกพยาบาล โรงพยาบาลค่ายภาณุรังษี ซึ่งข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าแผนกให้มาปฏิบัติธรรมถวายในหลวง เมื่อวันที่ ๔ - ๗ ธันวาคม ๒๕๔๐ ที่วัดอัมพวันเช่นเดิม คราวนี้ติดต่อมาทางหลวงพ่อก โดยส่งโครงการให้ท่านทราบ แต่การกระทำครั้งนี้ไม่ทำตามขั้นตอนการจงดวิปฏิบัติทั่วไป ปกติผู้มาปฏิบัติธรรมเป็นคณะที่วัดนี้ต้องจองกันล่วงหน้าเป็นปี เพราะวัดนี้เป็นศูนย์พัฒนาจริยธรรมของกองทัพบก และสถาบันการศึกษาต่าง ๆ จะนำนักเรียน นักศึกษามาปฏิบัติธรรมเป็นประจำ ข้าพเจ้าเสนอโครงการมายังหลวงพ่อกแค่ ๒ อาทิตย์ พอจะตรวจสอบว่ามาปฏิบัติได้หรือไม่ ก็ติดต่อหลวงพ่อกไม่ได้เลย แต่กิตติศัพท์ที่ว่าหลวงพ่อกท่านมีญาณที่จะหยั่งรู้อารมณ์จิตของผู้อื่นได้ และรับการสื่อสารทางจิตได้นั้นก็เคยได้ยินมาบ้าง จึงตั้งจิตอธิษฐานถึงท่านว่า ข้าพเจ้าจะพาลูกน้องมาปฏิบัติธรรมถวายในหลวงเกรงว่าจะพาเขามาแล้วผิดหวัง เพราะไม่ได้เรียนปรึกษาหลวงพ่อกโดยตรง ขอให้หลวงพ่อกรับรู้ด้วยเพื่อทุกอย่างจะได้ราบรื่น

พอมาถึงวัดราวบ่าย ๒ โมง วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๐ หลวงพ่อกท่านไม่อยู่ไปทำพิธีบวชให้กับพระ ๑๔ รูป อยู่ในโบสถ์ ข้าพเจ้ารอรู้อยู่ราว ๒ - ๓ ชั่วโมง ระหว่างนั้น คุณป้าเสนอไปได้ประสานงานเรื่องที่พักอยู่กับคุณสมประสงค์และคุณป้าจำชื่น เพราะหลวงพ่อกสั่งไว้หมดแล้ว นั่นคือครั้งแรกที่ข้าพเจ้าสัมผัสได้ด้วยตนเองว่าหลวงพ่อกรับรู้แต่แรกที่ข้าพเจ้าจะนำคณะมาแน่นอน จากครั้งนั้นพวกเราทุกคนได้สัมผัสถึงความเมตตาของหลวงพ่อกอย่างมาก กลับมาจากการปฏิบัติแล้ว หลายคนเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น โดยเฉพาะข้าพเจ้าเคยโกรธง่าย เข้มงวด จุกจิกจู้จี้ สั่งงานอะไร ลูกน้องต้องได้ต้องเสร็จทันเวลา ถ้าไม่ถูกต้องตามระเบียบจะตำหนิมากมาย ซึ่งแม้ว่าเป็นการทำให้งานดีขึ้นก็จริงแต่คนอื่นเขาจับไม่ได้

เมื่อมาปฏิบัติธรรมที่วัดนี้ถึง ๒ ครั้ง ลูกน้องที่ใกล้ชิด เริ่มออกปากว่าดีขึ้นกว่าเดิมมาก จึงทำให้อยากมาปฏิบัติเรื่อย ๆ และได้นำคณะมาในเดือนมีนาคม ๒๕๔๑ อีกครั้ง ในครั้งนี้ข้าพเจ้ากลับมาแล้วรู้สึกตัวเองว่ามีสติมั่นคงมากขึ้น หวันไหวต่อสิ่งที่มากระทบน้อยลง และวางแผนกันต่อไปว่าแผนกพยาบาลจะนำผ้าป่ามาทอดในเดือนสิงหาคมที่จะถึงนี้ และจงดวิปฏิบัติธรรมถวายในหลวง ในช่วงเดือนธันวาคม ๒๕๔๑ ไว้ด้วย อานิสงส์ที่ข้าพเจ้าและคณะตั้งใจจะประพาดปฏิบัติอยู่ในศีลในธรรมอันดีงาม รวมทั้งได้รับการวางรากฐานจากคุณลุงวิงรอดเฉย และการเทศนาสั่งสอนจากหลวงพ่อกมาเผยแพร่ให้กับคนใกล้ชิด ชักชวนคนรอบข้าง

มาปฏิบัติธรรม คงจะส่งผลให้ข้าพเจ้าและทุกคนสามารถปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานได้เป็นผลสำเร็จ โดยมีสติในกาลทุกเมื่อ

ข้อเขียนชิ้นนี้ของข้าพเจ้า ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นจากการวิปัสสนา คือ เห็นนางฟ้าหรือสวรรค์วิมานเพราะข้าพเจ้าไม่เห็น และไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับความปิติใด ๆ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รู้สึกอย่างนั้น แต่ข้าพเจ้าเขียนถึงประสบการณ์ตรงที่เกิดกับตัวเอง เพราะสามารถระลึกได้ถึง “กรรมชั่ว” ที่ตัวได้กระทำมาในอดีต และกรรมดีที่ส่งผลให้มีโอกาสมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน มาเป็นลูกศิษย์ “หลวงพ่อ จรัญ” และคุณลุงวิง จนสามารถแก้ไขกรรมชั่วของตัวได้ เป็นสิ่งที่ประจักษ์ได้ด้วยตนเองจริง ๆ

จึงใคร่ขอชักชวนพุทธศาสนิกชนทั้งหลายให้ใช้ “เวลา” ในแต่ละวินาทีอย่างมีคุณค่า โดยละบาป บำเพ็ญบุญ และทำกุศลให้ถึงพร้อม ซึ่งจะกระทำเวลาใด สถานที่ใดก็ได้ หากแต่ท่านต้องการมาปฏิบัติเป็นส่วนตัวหรือเป็นคณะที่วัดอัมพวัน ก็ให้ติดต่อมาได้โดยตรงที่วัด แล้วท่านจะรู้ว่าการได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ได้มีโอกาสพบพระพุทธศาสนานั้นเป็นบุญมหันต์ หากจะปล่อยโอกาสทองนั้นให้สูญหายไปอย่างไร้คุณค่า จะสมกับที่เกิดมาเป็นมนุษย์ได้อย่างไร วันนี้เรายังมีลมหายใจ มีเวลา มีบุคคลที่เป็นปูชนียบุคคล เช่น หลวงพ่อจรัญ อยู่วันข้างหน้าแม้หลวงพ่อยังคงอยู่เพื่อช่วยพวกเราและเวลายังมีอีกมาก แต่จะมีประโยชน์อะไรหากเราหมดลมหายใจแล้ว

“สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา พวกเราทั้งหลายจงยังประโยชน์ตนและท่านให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด”